

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5XObdo/99/2019
Identifikačné číslo spisu: 5916207491
Dátum vydania rozhodnutia: 24.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5916207491.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD., a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobkyne X. W., nar. XX.X.XXXX, bytom I., proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. WERNER & CO. s.r.o., so sídlom Žltá 2/F, Bratislava, IČO: 36 869 643, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5C/100/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 5Co/195/2018-294 zo dňa 30. augusta 2018, v znení opravného uznesenia č. k. 5Co/195/2018-351 zo dňa 3. októbra 2019, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobkyni sa n á h r a d a t r o v dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom, č. k. 5C/100/2013-251 zo dňa 27.3.2018 v znení opravného uznesenia č.k. 5C/100/2013-346 zo dňa 30.7.2019 v prvom výroku uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni zo zmluvy o úvere č. 5580522 zo dňa 30.4.2008 bezdôvodné obohatenie vo výške 1.280,81 eur. Druhým výrokom v ostatnej časti žalobu zamietol a zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa sa vo veci domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.280,81 eur ako aj primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 500,- eur. Vydania bezdôvodného obohatenia sa domáhala v nadväznosti na tvrdenie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru žalovaného, z dôvodu neuvedenia nevyhnutných náležitostí podľa § 4 ods. 2

písm. g/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZSÚ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (30.4.2008).

3. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vyhodnotil, že právny vzťah medzi stranami sporu bol založený zmluvou č. 5580522 zo dňa 30.4.2018 (pozn. dovolacieho súdu: správne rok 2008), ktorá je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

4. Žalovaný počas konania namietal prekážku konania (res iudicata), na základe čoho malo byť konanie zastavené. Prekážku veci rozsúdenej malo predstavovať právoplatné rozhodnutie stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR05883/09 zo dňa 10.6.2009. Súd túto námietku žalovaného neuznal, poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS/25/2014-11, ktorý uviedol, že „žalovanému treba uznať aj tvrdenie, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní o určenie. Nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke“. Mal za to, že otázka prelomenia materiálnej právoplatnosti je vyriešená v rámci konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3Cdo/27/2011), a teda s ohľadom na uvedené v danom prípade nešlo o prekážku res iudicata, nakoľko rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky.

5. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje náležitosti vyžadované ust. § 4 ods. 2 písm. g/ ZSÚ, a to neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý nedostatok je sankcionovaný tým že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyhodnotil, že ak žalobkyni bol nesporne poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 398,33 eur, žalovaný má nárok na vrátenie výšky poskytnutého úveru bez akýchkoľvek ďalších poplatkov a prijatím ďalších plnení nad túto sumu bez právneho dôvodu, vzniká na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré musí vydať podľa ust. § 451 OZ.

6. Žalobkyňa titulom plnenia zmluvy o úvere č. 5580522 uhradila ku dňu 30.1.2013 čiastku 1.656,55 eur, ktorá vyplýva z potvrdenia žalovaného zo dňa 30.1.2013. Ku dňu 30.1.2013 na základe údajov uvedenom v oznámení vyplynulo, že nedoplatok predstavoval 22,59 eur, ktorý žalobkyňa uhradila na účet žalovaného dňa 21.2.2013, pričom celkovo teda plnila vo výške 1.679,15 eur.

7. K vznesenej námietke premlčania poukázal na ust. § 100 ods.1 OZ ako aj § 107 ods. 1 a 2 OZ. Uviedol, že ohľadom vzniku bezdôvodného obohatenia sa oprávnený dozvie o jeho vzniku a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného, že vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatku úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov vzniká okamihom prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Mal za to, že ak žalobkyňa poukazovala plnenia i nad rámec istiny na základe výziev žalovaného, až do úplného zaplatenia, až oznámením zo dňa 30.1.2013 nadobudla vedomosť, že poskytnutý úver preplatila o čiastku 1.280,81 eur. Vyhodnotil, že žaloba bola dňom 11.9.2013 podaná v stanovenej subjektívnej premlčacej lehote, a teda námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú.

8. Na záver uviedol, že v časti, v ktorej si žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur ako nedôvodnú zamietol, nakoľko nepreukázala, na základe čoho si uplatňuje finančné zadostučinenie práve v danej výške, a aká jej vznikla ujma. V tejto časti považoval súd prvej inštancie nárok žalobkyne za nepreukázaný. O trovách rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 zákona č.160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žiadnej strane nepriznal právo na ich náhradu, keďže strany sporu mali vo veci úspech čiastočný.

9. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 5Co/195/2018-294 zo dňa 30.8.2018, v znení opravného uznesenia č. k. 5Co/195/2018-351 zo dňa 3.10.2019 tak, že v prvom výroku rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.280,81 eur a o náhrade trov konania, potvrdil. Druhým výrokom rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponechal nedotknutý.

Posledným výrokom priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

10. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom uviedol, že zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle Občianskeho zákonníka. V zhode so súdom prvej inštancie vyhodnotil, že ide o formulárovú zmluvu, ktorej obsah žalobkyňa ovplyvniť nemohla, preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že zmluvné dojednania podliehajú prieskumu podľa § 53

ods. 1 OZ, a súd prvej inštancie správne podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia podľa všeobecných ustanovení OZ ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch.

11. V ďalšom uviedol, že na predmetnú zmluvu sa vzťahuje ZSU, zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje náležitosti, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov. Ide o taký nedostatok, ktorý právna úprava sankcionuje tým,

že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko ak zmluva takéto údaje neobsahovala, tak žalovanému nemohol vzniknúť zákonný nárok na zaplatenie dohodnutých poplatkov a prijatím takéhoto plnenia bez právneho dôvodu vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie.

12. K námietke žalovaného týkajúcej sa nedoručenia listinných dôkazov súdom, ktorou malo dôjsť k porušeniu princípu rovnosti strán sporu, rovnosti zbraní a práva žalovaného

na spravodlivý proces, odvolací súd po preskúmaní súdneho spisu konštatoval, že nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces na strane žalovaného, nakoľko mu bola doručená žaloba aj s dôkazmi a žalovaný mal podľa Civilného sporového poriadku právo zúčastňovať sa pojednávani, ako aj právo nahliadať do spisového materiálu.

13. K námietke premlčania a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd konštatoval,

že s touto námietkou sa už vysporiadal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí a správne konštatoval, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný.

Za správne považoval aj rozhodnutie súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ktorý správne aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ust. § 420 písm. f/ CSP, a zároveň podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP navrhujúc, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. V dovolaní namietal, že odvolací súd nesprávne posúdil porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces spočívajúce v nedoručení dôkazov žalovanému, nesprávne právne posúdil vec čo do určenia počiatku subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia, nesprávne právne posúdil vec aj čo do premlčania jednotlivých čiastkových platieb tvoriacich súčasť bezdôvodného obohatenia a odvolací súd nesprávne právne posúdil vec aj v časti rozhodnutia o náhrade trov konanie vo vzťahu k úspechu žalovaného a vo vzťahu k samostatnému nároku na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia.

16. Vádu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces, videl v nedoručení listinných dôkazov. Tvrdil, že mu neboli predložené k nahliadnutiu originály poštových ústrižkov ani potvrdenia z banky, pričom súd prvej inštancie tieto žalovanému nedoručil napriek jeho

žiadosti. Uvedeným postupom súdu prvej inštancie malo dôjsť k porušeniu princípu rovnosti strán sporu, rovnosti zbraní a v širšom ponímaní k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

17. Dovolateľ za právne otázky, ktoré boli riešené odvolacím súdom, považoval:

- či je z hľadiska určenia počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia vo forme plnenia bez právneho dôvodu rozhodujúca znalosť osoby oprávnenej na vydanie bezdôvodného obohatenia o skutkových okolnostiach alebo o právnej kvalifikácii nároku,
- či ak z hľadiska určenia počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia vo forme plnenia bez právneho dôvodu je rozhodujúca znalosť osoby oprávnenej na vydanie bezdôvodného obohatenia o skutkových okolnostiach, je postačujúce, že osoba oprávnená vedela, že ako spotrebiteľ plnila veriteľovi sumu nad rámec istiny poskytnutého úveru, a kedy mu takto plnila alebo osoba oprávnená nadobudne znalosť o týchto skutkových okolnostiach až na základe oznámenia veriteľa o plnení ako celku,
- či je z hľadiska určenia počiatku plnenia objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia vo forme plnenia bez právneho dôvodu rozhodujúce výlučne samotné poskytnutie každého jednotlivého plnenia nad rámec istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, alebo sa posudzuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako jeden celok vo forme súčtu všetkých poskytnutých platieb nad rámec istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru,
- či má strana sporu v prípade plného úspechu ohľadom jedného z viacerých samostatných nárokov uplatnených jednou žalobou v jednom konaní právo na plnú náhradu trov konania ohľadom konania o tomto nároku alebo tento plný úspech má z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania význam iba ako čiastočný úspech v súdnom spore.

18. Namietal posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k právu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo forme plnenia bez právneho dôvodu.

Mal za to, že nakoľko oba sudy nižšej inštancie odmietli určiť ako počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby vykonanie čiastkovej platby žalobkyňou žalovanému s tým, že žalobkyňa vedela, že je spotrebiteľom a že zaplatila platbu žalovanému, teda mala informácie o bezdôvodnom obohatení, ako aj o osobe, ktorá sa na jej úkor bezdôvodne obohatila, konali v rozpore s ustálenou súdnou judikatúrou. Za nesprávnu považoval skutočnosť, že sudy nižšej inštancie odvodzovali začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, t.j. vedomosť o samotnom bezdôvodnom obohatení a osobe, ktorá sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu, nie od momentu platby žalobcu žalovanému, ale až od oznámenia žalovaného žalobcovi, že mu žalobca plnil. K uvedenému poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) pod sp. zn. 7Cdo/30/2011, 3Cdo/145/2004, 1Cdo/67/2011.

19. V ďalšom poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/169/2017. Tvrdil, že ak sudy nižších inštancií videli spoznanie skutkových okolností v zmysle počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ, nie v momente platby žalobcu žalovanému s vedomím, že je spotrebiteľ, a v rozsahu nad rámec poskytnutej istiny spotrebiteľského úveru, ale až v momente oznámenia žalovaného žalobcovi o výške celkového plnenia, konali v rozpore s vyššie uvedenou judikatúrou najvyššieho súdu.

Mal za to, že dňa 24.2.2010 žalobkyňa poukázala žalovanému formou poštovej poukážky sumu 700,- eur, a teda týmto momentom získala vedomosť o výške bezdôvodného obohatenia, ako aj o osobe, ktorá sa na jej úkor bezdôvodne obohatila, a teda mala možnosť podať žalobu v premlčacej dobe do 24.2.2012, pričom sa tak nestalo a žalovaný účinne vzniesol námietku premlčania, o ktorej sudy nižšej inštancie rozhodli nesprávne.

Žalovaný videl vadu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v určení počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri vydaní bezdôvodného obohatenia vo forme plnenia bez právneho dôvodu, ako aj náhrady trov konania pri spojení viacerých vecí do jedného konania.

20. Dovolateľ ďalej poukázal na posúdenie čiastkových platieb z pohľadu premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Za nesprávny považoval názor súdu, že ak nárok

na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. Tvrdil, že k tejto otázke rozhodovacia prax najvyššieho súdu neexistuje, vzhľadom na to poukázal na rozhodnutia súdov nižšej inštancie a rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, týkajúcich sa otázky premlčania čiastkových platieb, ktoré sú bezdôvodným obohatením.

21. V ďalšej časti dovolania poukazoval na rozhodnutie o náhrade trov konania v prípade úspechu sporovej strany vo vzťahu k jednému z viacerých samostatných nárokov uplatnených žalobou. Uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej strane nepriznal ich náhradu, aj keď strany sporu mali vo veci úspech čiastočný. Tento postup považoval za nesprávny až arbitrárny. Na základe uvedeného mal za to, že sudy nižších inšancií nesprávne použili ust. § 255 CSP, čím ukrátili žalovaného na jeho práve na náhradu trov konania.

22. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného nevyjadrila.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), konajúca zamestnancom v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

24. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. Za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojím postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K námietke nedoručenia dôkazov a porušeniu princípu rovnosti strán sporu a rovnosti zbraní

27. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietajúc, že mu nebola doručená žaloba s prílohami a dôkazy (originály poštových ústrižkov, výpis z banky) predložené na pojednávaní dňa 24.3.2015, a tým že sudy žalovanému tieto nedoručili, došlo k porušeniu princípu rovnosti strán sporu, princípu

rovnosti zbraní ako aj k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Zásada rovnosti strán sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Pod rovnakým postavením strán sporu možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávných princípov súdneho procesu spočíva teda v tom, že všetci účastníci súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvyhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán.

Nerohoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02).

29. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len "ESLP") vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Podobne ESLP už uviedol, že "rovnosť zbraní je inherentným prvkom spravodlivého procesu" (Neumeister c. Rakúsko z 27. júna 1968) alebo „právo na spravodlivý proces zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňa právo, aby každá strana občianskeho súdneho konania mala primeranú možnosť obhajovať svoju záležitosť pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane“ (Szwabovicz c. Švédsko z 30. júna 1959, č. 434/58, Annuaire, zv. II). Princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každá strana mala rovnakú možnosť predkladať alebo navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení.

30. Dovolací súd konštatuje, že z ust. § 167 ods. 1 a 2 CSP (predtým § 114 ods. 3 OSP), vyplýva povinnosť súdu doručiť žalobu spolu s prílohami žalovanému. Z obsahu súdneho spisu (č. l. 224) je zrejmé, že súd prvej inštancie žalovanému žalobu s prílohami a poučeniami doručil. K namietanému nedoručeniu dôkazov - poštových ústrižkov a výpisu z banky predložených žalobkyňou na pojednávaní dňa 24.3.2015, na ktorom sa zúčastnil aj žalovaný, dovolací súd uvádza, že zo zápisnice o pojednávaní č.l. 218 je zrejmé, že na tomto pojednávaní boli predložené listinné dôkazy (zmluva o úvere so všeobecnými podmienkami, oznámenie o aktuálnej výške dlžnej sumy zo dňa 30.1.2013, originály poštových ústrižkov o vykonaných platbách). Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 27.2.2018, na ktoré sa žalovaný a jeho právny zástupca nedostavili, pričom sa ospravedlnili, boli súdom zopakované výsledky doterajšieho dokazovania.

31. Dovolací súd má za to, že zo žiadneho ustanovenia CSP, resp. v danom čase OSP, nevyplývala pre súd povinnosť doručovať stranám všetky listinné dôkazy (ich kópie), prípadne listinné dokumenty založené do súdneho spisu okrem povinnosti doručiť žalobu spolu s prílohami. Je totiž potrebné rozlišovať medzi povinnosťou súdu doručovať stranám sporu v záujme zachovania princípu rovnosti zbraní vyjadrenie druhej strany, ktorá je protistranou v spore, a možnosťou súdu rozhodnúť, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 OSP, resp. § 185 CSP). Žalovanému bola doručená listina „oznámenie o aktuálnej výške dlžnej sumy“ zo dňa 30.1.2013 (č.l. 224), z ktorej vyplynulo, že žalobkyňa uhradila žalovanému 1.656,55 eur a aktuálna výška dlhu je 22,59 eur. Súd prvej inštancie uviedol, že ak žalovaný spochybňoval platby poukávané žalobkyňou na účet inej spoločnosti, tak súd prvej inštancie v tejto súvislosti dokazovanie nevykonal, keďže z predloženého oznámenia žalovaného zo dňa 30.1.2013 bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 1.679,14 eur, pričom listina bola vyhotovená a zaslaná žalovaným žalobkyňi.

32. Dovolací súd tiež konštatuje, že žalovanému nič nebránilo, aby sa k predmetným dôkazom vyjadril, predložil ďalšie dôkazy, bolo mu umožnené zúčastniť sa pojednávania ako aj právo nahliadať do spisu. Právo účastníkov oboznámiť sa so všetkými dôkazmi alebo prednesenými skutkovými okolnosťami a zaujať k nim stanovisko, zakotvené

v čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zabezpečené právom strán nahliadnuť do spisu, robiť si z neho poznámky, výpisy a fotokópie.

Vzhľadom na to, že konajúci súd žiadnym spôsobom nebránil žalovanému ani jeho právnomu zástupcovi v nahliadnutí do spisu, neobstojí jeho námietka, že nedoručením namietaných dôkazov došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Dovolací súd podporne odkazuje na rozhodnutie ústavného súdu z 31. marca 2022, sp. zn. I. ÚS 163/2022, v ktorom prehľadne zhrnul, že: „Neskôr začal EŠLP k otázke posudzovania kontradiktórnosti pristupovať menej rigidne, a pripustil, že je potrebné zohľadniť aj to, či vyjadrenie protistrany obsahovalo také skutkové alebo právne argumenty, ktoré by mohli ovplyvniť výsledok sporu alebo či zvolené právne riešenie dávalo vôbec nejaký priestor na diskusiu (pozri Vokoun proti Českej republike, rozsudok zo dňa 3. júla 2009, ods. 26). Tento prístup sa prejavil v ďalšej rozhodovacej činnosti EŠLP napr. Stepinska proti Francúzsku, rozsudok zo dňa 15. 6. 2004, č. 1814/02, § 17-20; P. D. proti Francúzsku, rozsudok zo dňa 20. 12. 2005, č. 54730/00, ods. 31-35; Salé proti Francúzsku, rozsudok, zo dňa 21. 3. 2006, č. 39765/04, ods. 17-20; Fougere proti Francúzsku, rozhodnutie zo dňa 19. 9. 2006, č. 10397/03, oddiel B; Société Diffusion Pédagogique Calédonienne proti Francúzsku, rozhodnutie zo dňa 12. 10. 2006, č. 26814/02, oddiel 1; Verdú Verdú proti Španielsku, rozsudok zo dňa 15. 2. 2007, č. 43432/02, ods. 25-28; Eisenfeld a Duker proti Taliansku a Flatov proti Taliansku, rozhodnutie zo dňa 2. 9. 2008, č. 541/08 a 625/08, oddiel B; Ringier Axel Springer Slovakia, a. s. proti Slovensku, rozhodnutie zo dňa 4. 10. 2011, č. 35090/07, ods. 89-91; Čičmanec proti Slovenskej republike, rozsudok zo dňa 28. 6. 2016, ods. 60-65). [ods. 25.] Ústavný súd v tejto súvislosti vo vzťahu k vyššie uvedenej otázke uzatvára (zohľadňujúc recentnú rozhodovaciu činnosť EŠLP, pozn.), že princíp kontradiktórnosti konania, ktorý je nesporne obsahom práva na spravodlivý proces nemožno chápať formalisticky,

ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, na základe ktorých možno dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bola možnosť strany sporu zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany naozaj reálne zmarená a tým jeho pozícia objektívne oslabená (I. ÚS 145/2021). K tomuto materiálnemu výkladu zásady kontradiktórnosti konania sa v poslednom období priklonil i EŠLP (Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15

a naposledy vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17).

Pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. rozsudok EŠLP

z 18. 10. 2007 vo veci Asnar proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok EŠLP z 3. 7. 2008 vo veci Vokoun proti Českej republike, sťažnosť č. 20728/05)

(I. ÚS 50/2022).“ [ods. 26.]

34. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že námietka dovolateľa o porušení princípu rovnosti zbraní, rovnosti strán neobstojí, nakoľko žalovaný nebol daný do výhodnejšieho postavenia ako žalobca. Postupom súdov nižšej inštancie nebolo žalovanému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by to malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

K dovolacím dôvodom podľa ust. § 432 CSP

35. Dovolateľ prípustnosť dovolania zároveň vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho,

ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti odvolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

36. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, musí vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu o situáciu, kedy sa už rozhodovanie v senátoch odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, avšak odvolací súd sa svojim rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“, pričom dovolateľ je povinný ním tvrdený odklon v dovolaní preukázať. Pre posúdenie procesnej situácie, v ktorej je prípustné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, má význam obsah pojmu „právna otázka“, t. j. ako dovolateľ právnu otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Môže ísť o otázku buď hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu.

37. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením dovolateľ za otázku, od ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, považoval „otázku počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri vydaní bezdôvodného obohatenia vo forme plnenie bez právneho dôvodu“.

38. Žalovaný v podanom dovolaní poukazoval na odklon od rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 7Cdo/30/2011, sp. zn. 3Cdo/145/2004, sp. zn. 1Cdo/67/2011 a sp. zn. 3Cdo/169/2017, v ktorých mali dovolacie senáty najvyššieho súdu posúdiť otázku začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení inak ako súd odvolací, čím malo dôjsť k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

39. K uvedenému odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 51/2020 zo dňa 9.6.2020, ktorým bolo zrušené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/136/2018. V náleze ústavný súd konštatoval: Záver, že rozhodujúcim okamihom pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je nadobudnutie skutočnej vedomosti oprávneného subjektu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil, je správny. Tento záver nespochybňuje ani sám sťažovateľ, ani okresný súd a krajský súd a napokon ani najvyšší súd. Všetky súdy tak v podstate vychádzajú z rovnakej premisy, avšak ju na konkrétny skutkový stav rozdielne aplikujú. Posúdenie skutočnej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, sa posudzuje vždy podľa konkrétnych skutkových okolností. Ústavný súd je toho názoru, že v tomto ohľade iste existujú určité typové situácie (typové skutkové okolnosti), pre posúdenie ktorých možno používať skoršiu rozhodovaciu prax odvolacieho súdu. Skutkové okolnosti sťažovateľovho prípadu však nie sú typovo obdobné ako skutkové okolnosti rozhodnutí, na ktoré poukazuje najvyšší súd. Predmetom rozhodnutí, na ktoré poukazuje najvyšší súd (poznámka najvyššieho súdu - ide o rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a sp. zn. 5 Cdo 121/2009), nebol spotrebiteľský spor, základom právneho vzťahu medzi stranami sporu ani v jednom prípade nebola zmluva o spotrebiteľskom úvere, nešlo o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej

jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Ide teda o ďalší typ skutkových okolností, ktoré treba vzhľadom na už uvedené špecifiká posúdiť najvyšším súdom nanovo. Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a sp. zn. 5 Cdo 121/2009 nedávajú odpoveď na otázku, či je namieste plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby odvíjať od znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (uplatnenie zásady "neznalosť zákona neospravedlňuje"), ani na otázku, či je za takého stavu okamih, kedy reálne dôjde k plneniu spotrebiteľa nad rámec istiny, rozhodujúcim z hľadiska záveru o nadobudnutí skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia. V tomto kontexte sa treba vysporiadať s otázkou súvisiacou s bežnou životnou skúsenosťou, a síce, či je pravdepodobné, aby dlžník platil veriteľovi plnenie, ak by vedel, že mu toto plnenie nepatrí. Otázkou je, či potom možno za okamih, kedy sa dlžník dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia, a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil, považovať uzatvorenie konkrétnej spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

40. Tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/169/2017, na ktoré dovolateľ poukazoval, bolo Nálezom Ústavného súdu č.k. III. ÚS 43/2020-48 zo dňa 12.5.2020 zrušené a vec vrátená dovolaciemu súdu na ďalšie konanie. V uvedenom náleze ústavný súd v bode 38 uviedol, že „rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/67/2011 a sp.zn. 5Cdo/121/2009 síce riešia problematiku posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pre vydanie bezdôvodného obohatenia a za rozhodujúci moment považujú okamih, keď sa subjekt skutočne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia, vychádzajú však z odlišného skutkového a právneho základu, ako to je v prejednávanej veci, nezohľadňujúc jej podstatu a predovšetkým pre rozhodnutie podstatné osobitosti. V konaní 1Cdo/67/2011 nebola preukázaná existencia akejkoľvek zmluvy, medzi stranami sporu nešlo o spotrebiteľský spor, v konaní sp. zn. 5Cdo/121/2009 taktiež nešlo o spotrebiteľský spor, k uzavretiu zmluvy medzi stranami sporu síce došlo, súdom však bola konštatovaná jej neplatnosť a pri posúdení začiatku subjektívnej premlčacej doby súd vychádzal z toho, že táto začala plynúť najneskôr momentom právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy, v konaní nebolo riešené, či žalovaná už v čase uzavretia zmluvy mala, mohla mať vedomosť o jej neplatnosti. Preto nemožno uzavrieť, že predmetné rozhodnutia riešia právnu otázku, ktorá je predmetom sťažovateľkinho dovolania. Napokon záver, že za rozhodujúci pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je okamih nadobudnutia skutočnej vedomosti oprávneného subjektu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil, nerozporuje ani sama sťažovateľka ani okresný súd a krajský súd.“ V bode 41. uviedol, „že rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a sp. zn. 5 Cdo 121/2009 nedávajú odpoveď na otázku, či je namieste plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby odvíjať od znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (uplatnenie zásady „neznalosť zákona neospravedlňuje“), ani na otázku, či za takéhoto stavu je moment, keď reálne dôjde k plneniu spotrebiteľa nad rámec istiny, rozhodujúcim z pohľadu záveru o nadobudnutí skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia.“

41. Dovolací súd k niektorým dovolateľom uvádzaným rozhodnutiam najvyššieho súdu a k ich aplikácii na sporné konanie uvádza, že pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nepostačuje citovanie jednotlivých súdnych rozhodnutí (často aj nesúvisiacich s predmetom sporu), ale je povinnosťou dovolateľa zo zákonných ustanovení, prípadne z judikatúry, určiť právny záver, ktorého (ne)správnosť v súvislosti s právnymi závermi odvolacieho súdu má preskúmať dovolací súd.

K odklonu od rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/30/2011, kde bol predmetom konania nárok uplatnený žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným bez právneho dôvodu prijatím zálohy na kúpnu cenu nehnuteľností, pretože k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi účastníkmi na základe zmluvy o budúcej zmluve, nedošlo. Dôvodnosť nároku, ani jeho výška neboli medzi stranami sporné. V danom prípade tu žalovaný poukazuje na časť rozhodnutia, ktorá sa však týka odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v danej veci. Dovolací súd v danej veci neposudzoval počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení. Dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým zmenil odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keďže vyhodnotil, že rozhodnutie je postihnuté inou vadou konania, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie, pretože odvolací súd dospel k iným skutkovým záverom ako súd prvej inštancie bez toho, aby zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie alebo doplnil dokazovanie vo veci a zároveň dovolanie v časti smerujúcej proti výroku, ktorým zamietol návrh, tento odmietol.

42. V rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/145/2004, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť, žalovaný tu poukazuje na časti, ktoré popisujú ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ, jeho všeobecné znenie a posudzovanie plynutia premlčacej doby - subjektívnej a objektívnej, pričom o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslené v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súdu. V konaní súdy nižšej inštancie zhodne konštatovali, že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Nestotožnili sa len s názorom žalovaného, že vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení vznikla v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

43. Dovolací súd tu poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/29/2021 zo dňa 28.9.2021, v obdobnej veci, ktorý v bode 14 až 16 svojho rozhodnutia uviedol, že: „14. Za skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je (sú) podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Dovolací súd zdôrazňuje, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednania so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti).

15. Otázkou nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho

vedomosti o rozpore

jej (niektorých) ustanovení so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky

už v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/1/2012 uviedol, že starorímsky princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelým) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V uznesení sp. zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.01.2013 najvyšší súd doplnil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov.

Poukázal na povinnosť súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je nárok uplatňovaný. Najvyšší súd tiež uviedol, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“

v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy

len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov

zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Hoci najvyšší súd v uvedenom konaní posudzoval oprávnenie exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej doložky a samotnú platnosť rozhodcovskej doložky, tieto závery sú platné aj v tejto dovolacím súdom posudzovanej kauze, a to tiež s poukazom na článok 6 základných princípov medzicasom prijatého Civilného sporového poriadku (princíp ochrany tzv. slabšej strany sporu).

16. Na základe východísk uvedených v bodoch 15. a 16. tohto uznesenia dovolací súd udáva, že podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť,

aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver

sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013) je potrebné

si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr.

Aj v prejednávanej spore je potom potrebné individualizovať, kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia

a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzať treba z reálneho momentu,

kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/121/2009, rozsudok Krajského súdu

v Košiciach sp. zn. 5Co/107/2017). Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí

sp. zn. 14Co/1455/2014 uviedol, že v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka

sa pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vyžaduje skutočná, teda preukázaná, nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, pričom navrhovateľka jednoznačne uviedla, že to, že sa odporca na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela až po porade so svojím právnym zástupcom.

Logickým následkom zistenia takýchto vedomostí bolo udelenie plnej moci právnomu zástupcovi a podanie návrhu na začatie konania. Ten istý krajský súd v rozhodnutí

sp. zn. 17Co/1008/2014 vychádzal z toho, že za preukázaný možno mať začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby od prvej porady navrhovateľky s advokátom. Z hľadiska začiatku plynutia premlčacej doby v danom (konkrétnom) prípade nemožno považovať za dôvodnú všeobecnú okolnosť tvrdenú odporcom, že nakoľko už od r. 2009 sa v masovokomunikačných prostriedkoch často diskutuje téma spotrebiteľských úverov, z tohto dôvodu museli byť navrhovateľke známe skutočnosti ohľadom jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia minimálne od roku 2009. Dovolací súd doplnia, že aj v prejednávanej spore je potrebné vychádzať z momentu, kedy si žalobkyňa sama musela byť vedomá, že bez existujúceho (platného) právneho dôvodu previedla na účet žalovaného určitú čiastku resp.

čiasťky. Týmto momentom je aj podľa dovolacieho súdu porada, ktorú absolvovala žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka - fyzická osoba s jej právnou zástupkyňou, kedy sa dozvedela o rozpore niektorých jednotlivých konkrétnych dojednaní zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere so zákonnou úpravou (túto vedomosť je potrebné odlišovať od znalosti právnej kvalifikácie plnenia poskytnutého žalobkyňou nad rámec základnej sumy úveru ako bezdôvodného obohatenia).“

44. Rovnako rozhodnutie najvyššieho súdu pod. sp. zn. 7Cdo/96/2020 zo dňa 28.2.2022, v rámci odôvodnenia odkazovalo na skoršie rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/29/2021, týkajúce sa obdobnej skutkovej a právnej veci. Dovolací súd tu konštatoval, že vo veci je potrebné individualizovať, kedy dovolateľka nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Podľa dovolacieho súdu treba vychádzať z reálneho momentu, kedy sa dovolateľka dozvedela o tom,

že sa žalovaná na jej úkor bezdôvodne obohatila. Za nesprávny vyhodnotil názor odvolacieho súdu, že okolnosti za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone. Vedomosť žalobkyne ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je potrebné preto spájať s touto skutočnosťou, t.j. vedomosťou o existencii citovaného zákona. Nemožno z tohto dôvodu začiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby viazať k dátumu prvej porady s právnym zástupcom, keď tento mal preštudovať zmluvu. Takéto tvrdenie žalobkyne nie je presvedčivé. Žalobkyňa očividne iný dôvod na poradu s advokátom nemala, než ten, pre ktorý podávala žalobu.

45. Najvyšší súd vo vyššie uvedených rozhodnutiach vychádzal zo záverov obsiahnutých v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 22.04.2021 vydaný vo veci C-485/19.

45.1. V rozsudku Súdneho dvora EÚ bolo podstatou prvej položenej prejudiciálnej otázky určiť, či sa má zásada efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm zaplatených neoprávnene na základe nekalých podmienok v zmysle smernice

93/13 alebo na základe podmienok, ktorú sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vťahuje trojročná premĺčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. V rozsudku Súdny dvor EÚ vyslovil, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje,

že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere

a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS sa vzťahuje trojročná premĺčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

45.2. Súdny dvor EÚ v tomto rozhodnutí pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v prípade neexistencie pravidiel únie v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné podmienky týkajúce sa žalôb určených

na zaručenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú

z práva únie, avšak pod podmienkou, že nie sú menej výhodné ako procesné podmienky, ktoré upravujú podobné situácie podľa vnútroštátneho práva (zásada ekvivalencie)

a nevedú k praktickému znemožneniu alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právom únie (zásada efektivity). Pokiaľ ide konkrétne o zásadu efektivity, o ktorú ako jedinú ide v prejednávanej veci, z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že každý prípad, v ktorom je nastolená otázka, či vnútroštátne procesné ustanovenie vedie k nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práva únie, sa musí skúmať

s prihliadnutím na postavenie tohto ustanovenia v celom konaní, jeho priebeh a jeho osobitosti na jednotlivých vnútroštátnych súdoch. Z tohto hľadiska je v prípade potreby potrebné zohľadniť zásady,

ktoré sú základom vnútroštátneho súdneho systému, ako sú napr. ochrana práva na obranu, zásada právnej istoty a požiadavka na riadny priebeh konania.

45.3. Súdny dvor tiež spresnil, že povinnosť členských štátov zabezpečiť efektivitu práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva únie, zahŕňa, osobitne pokiaľ ide o práva vyplývajúce zo Smernice 93/13, požiadavku účinnej súdnej ochrany zakotvenú tiež v článku 47 Charty, ktorá osobitne platí pre procesné podmienky žalôb založených na takýchto právach. S prihliadnutím na tieto skutočnosti je potrebné preskúmať, či vnútroštátne pravidlo premlčania, možno považovať za zlučiteľné so zásadou efektivity, pričom toto preskúmanie sa musí týkať nielen dĺžky lehoty, o ktorú ide vo veci samej, ale aj podmienok jej uplatnenia, vrátane právnej skutočnosti zvolenej pre začatie jej plynutia. V prvom rade, pokiaľ ide o námietku premlčacej lehoty voči žalobám podaným spotrebiteľmi na uplatnenie práv, ktoré im vyplývajú z práva únie, je potrebné uviesť, že takéto pravidlo nie je samo o sebe v rozpore so zásadou efektivity, pokiaľ jeho uplatnenie v praxi neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje výkon práv priznaných osobitne Smernicami 93/13 a 2008/48.

45.4. Súdny dvor EÚ už uznal, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom únie. Konkrétnejšie Súdny dvor EÚ už rozhodol, že článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 Smernice 93/13 nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že žaloba o určenie neplatnosti nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom sa nepremlčuje a zároveň uplatňuje premlčaciu lehotu na žalobu o uplatnenie reštitučných účinkov tohto určenia, pričom musia byť dodržané zásady ekvivalencie a efektivity.

45.5. V druhom rade pokiaľ ide o stanovenú dĺžku skúmanej premlčacej lehoty, ktorá je v tomto prípade 3 roky, Súdny dvor EÚ rozhodol, že pokiaľ je táto lehota stanovená a vopred známa, zdá sa, že lehota v takomto rozsahu je v zásade dostatočná na to, aby dotknutému spotrebiteľovi umožnila pripraviť a podať účinný prostriedok nápravy, takže táto dĺžka sama o sebe nie je nezlučiteľná so zásadou efektivity.

45.6. Pokiaľ však ide v treťom rade o stanovený začiatok plynutia skúmanej premlčacej lehoty, za okolností o aké ide vo veci samej, existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ sa počas stanovenej lehoty nebude dovoliavať práv, ktoré mu priznáva právo únie, v dôsledku čoho by sa ocitol v situácii, že by tieto práva nemohol uplatniť. Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom, a to najmä v rámci jeho prvej otázky totiž vyplýva, že trojročná lehota stanovená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k premlčaniu dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ nie je sám schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá, alebo keď nevedel o nekalej povahe predmetnej zmluvnej podmienky.

45.7. V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť znevýhodnené postavenie, v ktorom sa spotrebiteľia nachádzajú voči predajcom alebo dodávateľom, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti a skutočnosť, že je možné, že spotrebiteľia nevedia o svojich právach vyplývajúcich zo Smernice 93/13 alebo zo Smernice 2008/48, prípadne že nepoznajú ich rozsah. Ako uviedol generálny advokát v bodoch 71 až 73 svojich návrhov, zmluvy o úvere, akou je zmluva, o akú ide vo veci samej, sa vo všeobecnosti plnia počas dlhého obdobia, a preto, ak je udalosťou, na základe ktorej začína plynúť trojročná premlčacia lehota, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom, čo musí overiť vnútroštátny súd, nemožno vylúčiť, že prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb môže dôjsť k uplynutiu premlčacej lehoty ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, takže takýto režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať sa vrátenia platieb uskutočnených na základe zmluvných podmienok, ktoré sú v rozpore s uvedenými smernicami.

45.8. Je potrebné dospieť k záveru, že procesné podmienky, o aké ide vo veci samej, tým, že vyžadujú od spotrebiteľa, aby podal žalobu v lehote do 3 rokov od dátumu, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k tomuto obohateniu môže dôjsť počas plnenia dlhodobej zmluvy, sú takej povahy, že môžu nadmerne sťažovať výkon práv, ktoré mu priznáva Smernica 93/13 alebo Smernica 2008/48, a teda že tieto podmienky sú v rozpore so zásadou efektivity.

45.9. Okrem toho ako uviedol generálny advokát v bodoch 87 a 89 svojich návrhov, úmysel predajcu alebo dodávateľa, ktorý využil zmluvnú podmienku považovanú za nekalú, nemá vo vzťahu k právam spotrebiteľov vyplývajúcim z ustanovení Smernice 93/13 žiadny význam, a to isté platí aj pokiaľ ide o článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48. Preto spotrebiteľ nemôže mať na účely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z týchto ustanovení povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania príslušného predajcu alebo dodávateľa. Z toho vyplýva, že možnosť predĺžiť trojročnú premlčaciu lehotu

pod podmienkou, že spotrebiteľ preukáže úmysel predajcu alebo dodávateľa, ako je stanovená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemôže vyvrátiť konštatovanie uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku. Na prvú položenú otázku odpovedal, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úver na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktorú sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

46. S ohľadom na uvedené možno uzavrieť, že rozhodnutia, na ktoré dovolateľ poukazoval, a od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť, síce riešia problematiku posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pre vydanie bezdôvodného obohacenia, avšak pre zjavne odlišné skutkové okolnosti porovnávaných prípadov, ako to je v prejednávanej veci. Nemožno teda konštatovať, že rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k tvrdenému odklonu odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Preto dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

47. Dovolateľ zároveň prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

48. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ za dosiaľ dovolacím súdom nevyriešenú považuje otázku posúdenia/vyhodnotenia premlčania čiastkových platieb, ktoré sú bezdôvodným obohatením. Za nesprávny považuje názor súdov nižšej inštancie, ktoré vyhodnotili, že nárok na vydanie bezdôvodného obohacenia v danom prípade tvoril jeden celok, čím premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa.

49. Dovolateľ v dovolaní síce z formálneho hľadiska označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci, avšak z hľadiska obsahového (vychádzajúc najmä z dovolateľom vymedzenej otázky,

ktorú označil za relevantnú podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP), je zrejmé, že v skutočnosti odvolaciu súdu (súdu prvej inštancie) vytýka nedostatky skutkovej (nie právnej) povahy. Dovolateľ spochybňuje správnosť skutkových zistení, namieta, že súdy nižšej inštancie nesprávne vyhodnotili, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, čoho dôsledkom začali premlčacie doby plynúť až po skončení obohacovania sa, a teda nárok žalobkyne nie je premlčaný pričom dovolateľ má za to, že ide o čiastkové platby, kde na uplatnenie každého nároku z bezdôvodného obohatenia začína plynúť premlčacia doba osobitne.

50. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a dôvodnosť vysvetľovaná nesprávnym právnym posúdením, má kľúčový význam to, či dovolanie obsahuje náležitú argumentáciu spochybňujúcu buď správnosť aplikácie niektorej právnej normy alebo správnosť jej interpretácie. Takáto argumentácia ale v danom prípade netvorí obsah dovolania žalovaného.

51. S ohľadom aj na závery uvedené v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie, je neprípustné od spotrebiteľa vyžadovať, aby v prípade dlhodobých úverových vzťahov podal žalobu v lehote troch rokov od momentu, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu sa veriteľa postupnými platbami spotrebiteľa v priebehu dlhšie trvajúceho časového obdobia. V danom prípade bolo súdmi nižšej inštancie vyhodnotené, že uzatvorená zmluva o úvere zo dňa 30.4.2008, ako aj prijaté platby nad rámec poskytnutého úveru s ohľadom na jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť, z dôvodu neuvedenia nevyhnutných náležitostí, tvorili jeden celok. Žalobkyňa z titulu tejto zmluvy uhrádzala žalovanému plnenia v priebehu niekoľkých rokov až do 21.2.2013. Ak žalovaný dlhodobo získaval bezdôvodné obohatenie prijímaním plnení bez právneho dôvodu, nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia musí rovnako ako zmluva o úvere, z ktorej tento nárok vznikol, tvoriť jeden celok. V takomto prípade premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. Žalobkyňa tvrdila, že o bezdôvodnom obohatení (o preplatení úveru) sa dozvedela dňa 30.1.2013 (z oznámenia), ešte v nasledujúcom mesiaci dňa 21.2.2013 však urobila poslednú úhradu (22,59 eur), a teda až týmto dňom sa bezdôvodné obohacovanie žalovaného skončilo, teda až od tohto momentu jej poslednej úhrady jej mohla začať plynúť subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ako celku vytvoreného jednotlivými skoršími úhradami v prospech žalovaného. Žaloba na súde bola podaná dňa 11.9.2013, teda pred uplynutím akejkoľvek z lehôt upravených v ust. § 107 Občianskeho zákonníka.

52. Žalovaný podal dovolanie aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, v ktorej odvolací súd rozhodol o trovách konania. Rozhodnutie o trovách konania (aj keď je súčasťou výrokovej časti rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej) má vo svojej podstate vždy povahu uznesenia, čo znamená, že dovolanie podané podľa § 421 ods. 1 CSP proti takémuto výroku rozsudku odvolacieho súdu nie je vzhľadom na znenie § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP prípustné.

53. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP.

54. Dovolací súd záverom uzatvára, že žalovaný síce právnou otázkou podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP konkretizoval, avšak vo veci nedošlo k žalovaným tvrdenému odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, pri posudzovaní otázky počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri vydaní bezdôvodného obohatenia vo forme plnenia bez právneho dôvodu, keďže ním poukazované rozhodnutia najvyššieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť neriešia právnou otázkou, nakoľko tieto vychádzajú z odlišného skutkového právneho základu, ako to je v prejednávanej veci. Pričom v danej veci nie je daná procesná prípustnosť dovolania ani podľa ust. §

420 písm. f/ CSP a zároveň nedošlo ani k splneniu podmienok pre prípustné a dôvodné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, preto najvyšší súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP

55. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva, pretože žalobkyni žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

56. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.